

— „Ik zal eenvoudig zeggen: ik heb je lief!”

— „Wacht even. Dat is le vieux jeu. Dat zeggen ze ook in le Lac en les Nuits! Ik wil hebben, dat je de heerlijke taal spreekt, die je zelf hebt uitgevonden, de taal van de „cochons roses”. Als zij jou wanhopige taal mooi vindt, dan mag je ze hebben met de miljoenen erbij!”

De rijke schoonvader gaat nu de voorwaarden regelen. Zijne dochter Nicolette heeft zeer modern onderwijs gehad. Misschien heeft ze de romans, de verzen, de tijdschriften der nieuwe richting gelezen. Het komt voor, dat sommige malloten uit fatsoenlijke familiën, om zich een air d'importance te geven, heel druk meespreken over de nieuwe letterkundige school. De arme stumpers begrijpen van het volapuk der nieuwe genieën nauwelijks een half woord. Dit doen evenzoo jongere of oudere mannen, die uit ijdelheid zoo gaarne aan het hoofd stonden eener quasi-nieuwe beweging, en daarenboven wel een beetje bang zijn, dat de nieuwe genieën, die ieder oningewijde uitschelden met de virtuositeit van een cocher-de-fiacre, ook hen zouden lastig vallen.

Dusentier, de schatrijke millionair, regelt dan de voorwaarden van de declaratie op de volgende wijze. Met zijn stok dreigend opgeheven gaat hij voort:

— „Pas nu goed op! Als mijne dochter jouw volapuk verstaat, moet ik domme, Sarcey-waardeerende bourgeois, er geen woord van begrijpen. Zoodra ik een woord van jou geleuter vat, krijg je een pak ransel! Je hebt je lot in je hand! Daar staat mijne dochter!”

— „Wat is er te doen, Papa! O, die meneer!”

— „Dat is jou lijfpoët. Hij heet Mathias Gali. De *h* is van hem. Luister naar hem, hij heeft je wat te zeggen! Begin!”

— „Demoiselle, en l'orée fenestrale où trémulent, robées d'aube, les jaunes violâtres de votre irradiée toison d'or, le coeur du dévotieux servant éjacule sa plainte et suade de condouloir, accessible, la vierge qui le fait tant vérécond, lacrymatoire et copulatif.”

— „Heel goed, ik heb er geen woord van verstaan!” — zegt Dusentier.

— „Papa! Is meneer beëdigd translateur?” zegt Nicolette. En de dichter:

— „O mignarde dure, quel meschies! J'arde.”

— „Zou u niet kunnen spreken in eene taal, die ik begrijpen kan, meneer?” vraagt Nicolette.

De dichter gaat voort:

— „Voire! L'yrasconde paternelle crains-je, ès poignets pileux, quelque baguette branchue et confusément branlée. N'était le cas, je serais plus nitide.”

— „Heel goed! Ik kan je wel alleen laten. Er is geen gevaar.”

De dichter gaat voort:

— „Profileusement dianique, facement vénustienne, dorsalement minerveuse, ô trois graces, concours total, que Paris le pommigère eût laurée, culminante, soubz la tegmine patule d'un fage, Nicolette....”

— „Hij is gek, hij is gek!” — roept Nicolette. De dichter loopt haar na en zegt:

— „Demoiselle, je.... Maar zij sluit de deur, en schuift er den grendel op. Mathias wordt boos, hij valt in zijn dagelijkschen natuurlijken toon, en zegt:

— „M....” (Mathias uit het krachtig woord, dat de kolonel Cambronne in de laatste carré van Waterloo den Pruisischen parlementair naar het hoofd wierp).

Dusentier geeft den dichter een barren stokslag, en zegt:

— „Ik heb je begrepen, maar dat is ten minste Fransch! En nu, kom aan mijn hart, mijn schoonzoon!”

Et nunc erudimini!

Er is geen woord meer aan toe voegen.